

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

JOSS WOOD

Regis, geruoju nesibaigs

2016 liepa-rugpjūtis

knjgute.lt

Joss Wood
(Džos Vud)

REGIS, GERUOJU NESIBAIGS

Romanas

Versta iš Joss Wood, The Last Guy She Should Call, 2014

©Joss Wood, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Filomena Vaitkutė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0090-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

Rovena Dun, sėdėdama ant kietos kėdės Sidnėjaus tarptautinio oro uosto Keleivių aptarnavimo kabinete, stengėsi būti mandagi. Nenorėjo veltis į konfliktą, juolab kad į trolį panaši Imigracijos pareigūnė buvo nusiteikusi karingai.

- Koku tikslu atvykote į Australiją, panele Dun?

Betgi ji jau aiškino anksčiau klausinėjusiai pareigūnei, o prieš tai, - dar vienai. Kantrybės, Rovena.

- Šiuos niekučius įsigijau Balio...

- Kas tai?

- XVII amžiaus skulptūrėlės. - Ji parodė į vieną iš penkiolikos nedidelių dramblio kaulo skulptūrėlių, jau išvyniotų iš minkšto popieriaus ir išdėliotų priešais jas ant stalo. Tai buvo dailios gyvūnų, mitinių ir kitokių būtybių figūrėlės. Nedideli, meistriškai išskaptuoti, tarsi gyvi raižiniai. - Jos labai dailios ir, pasak buvusio jų savininko, labai vertingos.

- Jūs įsigijote šias grožybes, nors pinigų ir jokio pajamų šaltinio Australijoje neturite?

- Dėl jų išleidau visus banko sąskaitoje ir kredito kortelėje buvusius pinigus. Kai kurios jų, mano galva, itin retos. Septyniolikto, aštuoniolikto amžiaus. Viena gal net sukurta Tamakadoje maždaug 1775 metais. Ketinu Sidnėjyje susirasti Greisoną Darlingą, tokių skulptūrėlių specialistą, kuris patvirtins jų vertę ir galbūt nupirks jas iš manęs. Štai tada ir turėsiu pinigų, kuriuos galėsiu išleisti jūsų brangioje, tai yra mieloje šalyje.

- Kiek jos galėtų kainuoti?

Rovena pasikrapštė pakaušį.

- Jų penkiolika, maždaug po du tūkstančius svarų kiekviena. Vadinasi, dvidešimt ar trisdešimt tūkstančių.

Trolei atvipo žandikaulis.

- Jūs tikriausiai... juokaujate! - Ji abejodama pasilenkė virš stalo. - Matyt, norite mane apdumti. Jūs man panaši į bastūnę, šimtus tokių esu mačiusi.

Rovena ir vėl, jau ne pirmą kartą, mintyse pasigailėjo dėl ilgų susivėlusią garbanų ir dailaus veidelio, nutrintų džinsų, susiglamžiusios palaidinės ir apiplyšusios kup-rinės.

- Taip, aš daug keliauju, bet esu verslininkė. Iš to... beveik iš to ir gyvenu. Galiu parodyti

jums šių statulėlių pirkimo sutartį...

Pareigūnė trolė pavartė jos pasą.

- Ką dar turite parduoti, panele Dun?

- Mano kuprinėje dar yra tankios šukos ir daugiau nieko, juk matėte, kai iškraustėte ir mane apžiūrėjote. Nieko įtartino neradote, - nuvargusiu balsu pasakė Roveną. Ji čia sėdėjo jau šešias valandas - gal pagaliau galėtum ją paleisti? *Prašau, labai prašau?*

- Kuo dar prekiaujate, panele Dun?

Dieve! Atsakyk į jos klausimą, Roveną, ir baik šį reikalą.

- Viskuo, ką galiu parduoti *legaliai*. Meno dirbiniais, baldais, antikvariniais daiktais. Esu pirkusi skulptūrų Buenos Airėse, meno dirbinių Belize, juvelyrinių papuošalų Vankuveryje. Dirbau statybose, kai buvo striuka. Dirbau ir padavėja kavinėje, kai buvo itin sunkūs laikai. Šiaip prekiauju daiktais: pigiai perku, brangiai parduodu.

- Ir neturite nieko susitaupiusi? Pavyzdžiui, nenumatytiems atvejams? Juk gaunate iš šių sandorių pelno?

Geras klausimas.

- Kartu su draugu neseniai Londone įsigijome didelius pinigus kainuojančią lūšną. Dabar ją

remontuojame, kad galėtume parduoti, - pripažino Rovena.

Visi kiti jos pinigai buvo išaldyti štai tose mažose statulėlėse. Ji žinojo, kad iš jų bent viena, gal net dvi, yra itin vertingos. Nuojauta sakė, kad besijuokiančio Budos statulėlė yra ypač geros kokybės, gal net kokio žymaus japonų meistro darbas. Rovena nebuvo numačiusi tuštinti savo banko sąskaitų, bet parduodamas įsikalė į galvą vieną sumą ir jai nepavyko jo perkalbėti. Kadangi tikėjosi už tas grožybes gauti dvigubai ar net trigubai daugiau, negu jos jai kainuos, nutarė rizikuoti. Juolab kad pažinojo Greisoną - žinojo, kad *jis* nesi-smulkins dėl kainos. Jis buvo labai parankus kolekcininkas, pinigų turėjo pilnas kišenes. Ir ji patuštins tas kišenes, žinoma, jei pateks į šią prakeiktą šalį!

- Tačiau šiuo metu jūs neturite lėšų, kurių jums pakaktų bent dviem dienoms Australijoje.

- Jau sakiau, aš čia turiu draugų...

Trolė nutraukė ją pakeldama ranką.

- Kadangi neturite pakankamai pinigų, pasidomėjome smulkiau ir paaiškėjo, kad šešių mėnesių vizos Pietų Afrikoje laikas, nurodytas jūsų pase, buvo viršytas.

Mėšlas!

Roveną nutvilkė šaltis. Taip jai jau buvo nutikę prieš aštuonerius metus, todėl ji, norėdama patekti į išsvajotąją Australiją, visada naudojosi Jungtinėje Karalystėje išduotu pasu. Šioje šalyje jau lankėsi keturis kartus, bet jiems, matyt, pavyko aptikti šį nekaltą jos prasižengimą.

Taigi, kelias į Australiją jai gali būti užkirstas net trejiems metams. Teks susitaikyti su mažais pinigais banko sąskaitoje, o su Greisonu tartis telefonu – šito jie abu nemėgo – arba pasiieškoti kito dėl statulėlių pamišusio kolekcininko, kuris už šias brangenybes galėtų jai mokėti didelius pinigus. Tokių buvo nedaug, ir Roveną tą žinojo.

– Jums draudžiama įvažiuoti į Australiją trejus metus ir pirmuoju reisų būsite išsiųsta atgal į Pietų Afriką. Trumpai sakant, esate deportuojama.

Rovena pakėlė akis į lubas ir sunkiai atsiduso, išpūsdama orą pro burną. Grįžti į tą šalį ji visiškai nenorėjo.

– Mėšlas.

Trolė šyptelėjo.

– Tai jau taip.

Praėjus šešiolikai valandų, kurias praleido Pasų kontrolės poste, ir pagaliau atgavusi savo kuprinę, Rovena susmuko ant kieto suolo Johanesburgo O. R. Tambo oro uoste. Sumetu- si krepšius ant grindų, ji spoksojo į savo kojas.

Kas toliau?

Johanesburgas, skirtingai negu kiti pasaulio miestai, buvo jai svetimas, šiame mieste ji ne- turėjo nė vieno draugo. Piniginėje buvo vos šimtas svarų ir trisdešimt JAV dolerių. Banko kortelė irgi buvo beveik tuščia, o kredito kor- telė taip pat maksimaliai išnaudota. Viską pa- liko toje nedidelėje nuošalioje parduotuvėje Denpasare...

Kvailė, visiška kvailė, – ji piktai barė save mintyse. Kur buvo jos protas? Manė, kad pini- gai, kuriuos nerūpestingai iššvaistė, sugrįš tri- gubai.

– Labas.

Rovena pakėlė akis į jauną, maždaug dvide- šimties metų merginą, kuri taikėsi prisėsti ša- lia jos.

– Neprieštarausit, jei prisėsiu? Mane sekioja vienas kvailys, štai iš tos šutvės.

Rovena dirstelėjo į būrį jaunų vyrų, kurie bu- vo išgėrę ir kėlė pasišlykštėjimą. Vienai ke-

liauti vis tiek nesmagu, pagalvojo ji. Ne kartą ir jai teko ieškotis kokios nors šeimos ar kito vienišo keliautojo draugijos vien tam, kad išvengtų nepageidaujamų grabaliojimų ar ne-dviprasmiškų pasiūlymų.

- Žinoma. Prisėsk. Atvykai ar išvyksti?

- Ką tik atskridau iš Sidnėjaus. Mačiau jus lėktuve. Sėdėjote kelios eilės priešais mane.

- Šit kaip.

- Laukiu skrydžio į Durbaną. O jūs?

- Neturiu supratimo. - Rovena stengėsi, kad balsas skambėtų linksmi, tačiau jai nesisekė.

- Mane išsiuntė iš Australijos, be to, esu bankrutavusi.

Mėlynakė susidomėjo.

- Rimtai? Kaip tai - bankrutavusi?

- Labai rimtai bankrutavusi. - Rovena susikėlė kojas ant suolo ir apkabino save per kelius.

- *C'est la vie*. - Ji žvilgtelėjo į nepažįstamąją, pilną gyvybės ir entuziazmo. - Seniai kelyje?

- Šešis mėnesius. Vykstu namo į giminaičio vestuves, paskui keliausiu toliau. O jūs?

- Devintus metus. Galiu duoti patarimą?.. Kuo jūs vardu?

- Keitė.

- Keitė. Kad ir kas nutiktų, visada turėkite atidėjusi pinigų nenumatytiems atvejams. Pavyzdžiui, lėktuvo bilietui iš kokio nors laukinių vakarų miesto, vienos ar dviejų naktų nakvynei bendrabutyje ar viešbutyje. Patikėkite manimi, likti be pinigų nesaldu.

Rovena pati visados laikėsi tos taisyklės, bet susigundė galimybe greitai praturtėti. Tikėjosi, kad pakentės kelias dienas Sidnėjuje, ir greitai, vėliausiai po trijų dienų, jos banko sąskaita ir vėl gražiai išsipūs.

Tačiau viskas pasisuko kitaip... Ji deportuota, po velnių! Deportuota ir neturi nė skatiko! Rovena užsimerkė, keikdama save už tai, kad buvo idiotė.

- Galėčiau duoti jums šimtą svarų, - nedrąsiai pasiūlė Keitė.

Rovena iškart atsimerkė. Ji plačiai nusišypsojo ir jos anglies juodumo akys vėl sužibo.

- Labai miela iš jūsų pusės, bet atsisakysiu, brangute. Paskambinsiu savo draugams. Nors labai nenoriu to daryti.

Tik pažiūrėkite į ją, pagalvojo Rovena. Miela, naivi idealistė. Jei neįgis išminties, kuri ateina tik keliaujant, bus greitai suvirškinta plačiajame pasaulyje viešpataujančio blogio ir išspjau-

ta. Keliąta Australijoje buvo lengviau: ta pati kalba, ta pati kultūra, gera susisiekiimo sistema, viskas aukščiausias klasės. Kitur pasaulyje yra kitaip.

- Namiškiai neprieštarauja jūsų kelionėms?

Keitė truktelėjo pečiais.

- Ne itin. Šiek tiek padejuoja, kai grįžtu namo, vis prašo pinigų, bet paskui apsiramina.

Rovena pakėlė tamsius lenktus antakius. Laimės kūdikis. Jos pačios patirtis, pirmą kartą iškeliavus iš namų, buvo visiškai kitokia. Tie šeši mėnesiai, kurie tęsėsi po reido, kada klube buvo pričiupta su nedideliu kokaino kiekiu, iki tos dienos, kai išskrido į Tailandą, jai buvo tikras pragaras.

Praleidusi du mėnesius kalėjime - tegul velniai nujoja tą nieką Džo, įkišusį kokaino pakelį į užpakalinę jos džinsų kišenę! - ji keturis mėnesius teismo nuo-sprendžiu dirbo viešuosius darbus ir tik todėl, kad per nusikaltimą jai dar nebuvo sukakę aštuoniolika, byla dėl nepilnametystės buvo nutraukta ir pamiršta.

Pamiršta kitų, bet ne jos šeimos, kuri reagoavo labai audringai. Tėvas baisiai rėkė ir putojo, motina atsiribojo ir elgėsi šaltai, o vyresnysis brolis pasipiktino ir nustojo su ja kalbėtis. Iki

pat metų pabaigos ištiesas savaites Rovenai teko klausytis priekaištų, kuriais šeimynykščiai tikėjosi atvesti ją į doros kelią. Iš kalėjimo mergina pateko į namų areštą, nes tėvai, stengdamiesi ją apsaugoti, dažnai perlenkdamo lazda. Rovena buvo nuolat tik-rinama, kur eina, ir kuo labiau tėvai pamokslavo ir dusino, tuo dažniau jai kildavo noras priešgyniauti, kol pagaliau ji pabėgo.

Rovena mėgindavo teisintis, bet tik Kelė, geriausia draugė, suprato, kaip jai yra skaudu, kad niekas ja netiki ir yra nusivylę. Todėl Rovena pradėjo maištauti – slapta bėgti iš namų, siausti vakarėliuose, rūkyti, kvailioti. Darė viską, kad įskaudintų tėvus, ypač motiną, ir visą laiką, kiekvieną dieną planavo, kaip galėtų pabėgti.

Toji diena atėjo išlaikius baigiamąjį mokyklos egzaminą. Už pinigus, gautus pardavus papuošalus, močiutės kasmet dovanotus gimimo dienos proga, Rovena nusipirko lėktuvo bilietą į Tailandą.

Visi, išskyrus Kelę, baisiai įsiuto, manė, kad susidūrusi su sunkumais ji pabruks uodegą ir parlėks namo. Pirmieji metai išties buvo sunkūs, Rovena jautėsi vieniša, kartais ne juokais bijodavo, bet išgyveno, o paskui netgi sukles-

tėjo.

Ji iš tikrųjų nenorėjo grįžti pabrukusi uodegą, be pinigų, o dabar dar ir deportuota.

Nenorėjo prarasti savo laisvės, grįžti pas tėvus į gimtuosius namus kaip nevykėlė. Nepaisant to, kad iš tikrųjų buvo turtinga, pinigų Rovenai neturėjo. Šeimos akimis ji ir dabar buvo neatsakinga ir kvaila, kaip tada, kai pabėgo iš namų prieš devynerius metus, nors tada ji buvo tik išsigandęs ir sutrikęs vaikas.

- Ir kam jūs ketinate skambinti? - paklausė Keitė, nutraukdama jos mintis.

- Na, galiu rinktis iš dviejų. Mano mobiliojo telefono elementai nusėdo, visi mano telefono numeriai yra ten. Mintinai žinau tik du numerius: vienas yra mano tėvų, kitas - mano geriausios draugės Kelės namų numeris.

- Siūlau skambinti draugei.

- Aš irgi taip manau, bet ji ten nebegyvena. Ten dabar gyvena jos vyresnysis brolis, kuris nelabai mane mėgsta.

Keitė, pagauta smalsumo, atsikrenkštė.

- Kodėl?

- Ai, nieko ypatingo. Sebas ir aš visada erzindavome vienas kitą. Jis mokslukas, konservatyvių pažiūrų; aš - maištinga pasiutėlė....